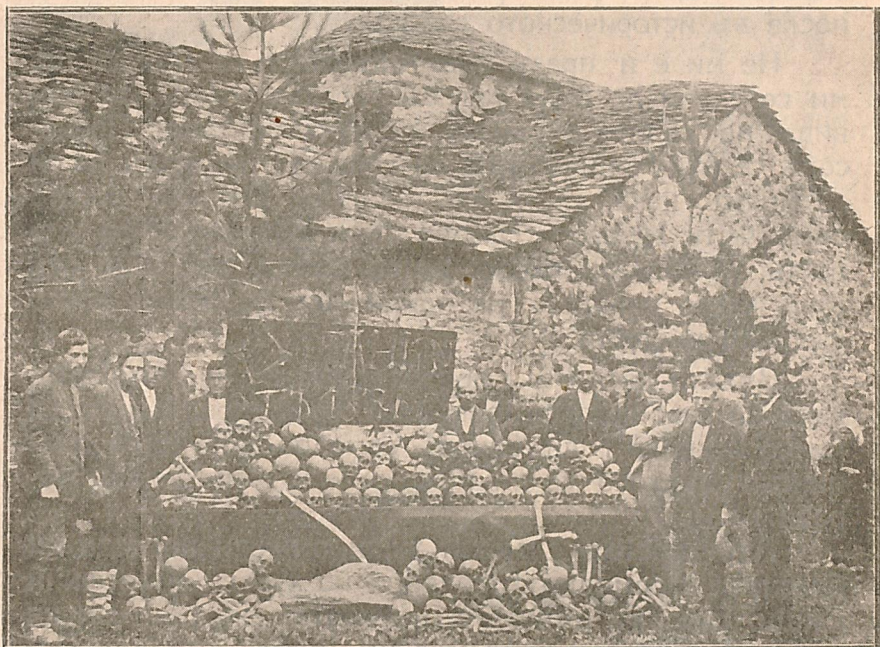

събрали всички мъже и жени, та после били изклани отъ налетѣлитѣ башибозуци. А високото красиво кубе на новата черква отражава лъчитѣ на заходящото слънце и азъ почвамъ да се страхувамъ, че не ще намѣря въ Батакъ нищо отъ славното минало.

Ние сме вече въ селото. Главната му улица се проточила до безкрай. Азъ разглеждамъ хубавитѣ постройки, чудя се на стройнитѣ млади булки, които наливатъ вода съ заденати на гръбъ деца, но сѣ търся старата черква, за която ми казаха, че още е запазена.

Най-после! — До сами новата черква въ заграденъ съ камъни дворъ, между млада борова горичка се е сгушила — като че ли пропаднала въ земята

— стара каменна сграда, покрита съ плочи. Дворътъ е заключенъ, та не може да се влѣзе, но единъ черковенъ настоятелъ дониса ключа и ние съ шапки въ ржка — мълчаливи влизаме въ хладната и влажна черквица, за да се поклонимъ на събранитѣ и за-